

Anna Rozén

Tuplayllätys

tai seikkailureissu Helsingistä Juankoskelle

Tuplayllätys

tai seikkailureissu Helsingistä Juankoskelle

Anna Rozén

Tuplayllätys

tai seikkailureissu Helsingistä Juankoskelle

Psykologinen pienoismaani

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Anna Rozén

Kustannustoimitus: David Strum
Kannen suunnittelu: David Strum
Sisuksen taitto: David Strum

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-0297-3

Kesäkuinen keskipäivän aurinko paahtoi armotta Helsingin kerrostalojen julkisivuja. Kuumuus tunkeutui sisään raollaan olevista tuuletusikkunoista ja veltosti laskeutuvien sälekaihtimien lomasta, levisi asuntoihin, joita kadun puut varjostivat vain heikosti. Pohjoisen pienen pääkaupungin kodit, vailla viilentävää ilmastointia, uinuivat paahteessa. Koko kaupunki lepäsi helteen uuvuttavassa syleilyssä. Äkillisesti alkanut helleaalto oli aluksi otettu vastaan iloisin mielin – kuin pitkään odotettu vieras. Mutta mitä pidempään se viipyi, päivästä ja yöstä toiseen, sitä raskaammaksi sen läsnäolo kävi. Monille kaupungin asukkaille se oli jo enemmän kuin tukalaa – se oli pii-naavaa.

Kaupungin paahtavan keskustan laitamilla, kolmannen kerroksen pienessä asunnossa, varhaisteini-ikäinen poika istui lattialla pienen huoneen keskellä. Hänen ympärillään lojui hujan

hajan pieniä Lego-palikoita. Lego-palikoista kohoava, vaikuttavan kokoinen talo oli jo lähes valmis. Kirjoituspöydällä seisovista kaiuttimista kaikunut musiikki sai ilman väreilemään ja peitti alleen kaikki muut äänet – jopa ikkunan takaa kantautuvan ruohonleikkurin tasaisen hurinan.

Kapeat auringonsäteet siivilöityivät sälekaihtimien lomasta ja putosivat lattialle aivan ikkunan alle. Kuuma ilma seisoi paikallaan tuskin lainkaan liikahtaen, vaikka tuuletusikkuna oli avattu äärimmilleen ja huoneen ovi raolleen.

Pitkään samassa asennossa istunut poika joutui lopulta keskeyttämään puuhansa, tahtoi tai ei. Hän irrotti otteensa rakennelmasta vastahakoisesti, ojensi selkänsä ja irvisti kivusta. Sitten hän pyöritti päätään puolelta toiselle verrytellen pitkästä istumisesta puutunutta niskaansa. Hän kiskoi allaan olleen tunnottoman jalkansa vapaaksi ja alkoi hitaasti nousta kohottautuen ensin nelinkontin. Jalka oli täysin puutunut, selkää särki, ja oikean käden sormet tuntuivat kankeilta – yhdestä hän oli vieläpä onnistunut lohkaisemaan kynnen irti, kun yritti erottaa tiukasti toisiinsa takertuneita palikoita. Poika vilkaisi jälleen melkein valmista luomustaan. Kaikista kärsimyksistään huolimatta hän näytti olevan silminnähden tyytyväinen itseensä – ja ylpeä.

Ontuen puutunutta jalkaansa ja varoen astumasta kaikilla lattialla lojuvien palikoiden päälle poika suuntasi kohti ikkunan äärellä olevaa kirjoituspöytää. Hän kampesi itsensä valloisesti pöydän luo ja alkoi penkoa sekaisin jääneitä kirjoja ja vihkoja, jotka olivat saaneet jäädä rauhaan kevätlukukauden päätyttyä. Jossain niiden lomassa oli hänen puhelimensa.

Vaikutti siltä, ettei hän kuullutkaan musiikkia, joka jylisi suoraan hänen korviinsa. Puhelin löytyi viimein ja poika otti muutaman askeleen kohti toimistotuolia. Liikkuessaan hän linkutti entistä pahemmin ja irvisti kivusta jokaisella askeleella. Hän rojahti tuoliin raskaasti, heitti puutuneen jalkansa terveen jalan päälle ja alkoi hieroa sitä vapaalla kädellään toivoen edes pientä helpotusta. Kiusallinen, sykkivä kipu ei suostunut laantumaan – päinvas-toin, se leimahti yhä uudestaan äkillisinä aaltoina, kuin sähkövirta olisi hetkittäin kulkenut suoraan jalan läpi.

Pojalla ei ollut yllään muuta kuin harmaat, jo selvästi kuuluneet trikooshortsit, joihin hän ei enää kunnolla mahtunut talven jäljiltä. Vaaleat, kampaamattomat hiukset pörhöttivät hallitsemattomasti ja liimaantuivat kiinni kostealle otsalle. Tuskinpa edes kokenut kampaaja olisi enää löytänyt jälkeäkään siitä siististä leikkauksesta, jonka poika oli hiljattain saanut.

Kun puutunut jalka alkoi viimein hieman vertyä, poika muisti yhtäkkiä puhelimen, jota oli koko ajan pidellyt kädessään. Hän näppäili numeron ja painoi sen korvalleen.

– Hei, äiti! Kuuletko sinä? Poika yritti huutaa yli koko asunnon jylisevän musiikin ja samalla pinnisteli saadakseen selvää sanoista linjan toisessa päässä.

– Mitä! Ei kuulu mitään! Pitäiskö laittaa hiljemmalle? Poika sai viimein juuri ja juuri selvää äidin pyynnöstä.

– Okei! Oota hetki! Oota nyt! Kuuletko?

Poika heitti puhelimen pöydälle ja alkoi penkoa Lego-pal-likoiden seasta kaukosäädintä.

– Mä laitan heti! Ein Moment! hän huusi musiikin yli,

An aerial photograph of a high-speed train, likely a Finnish Pendolino, traveling through a lush green landscape. The train is white with green accents and is moving along a track that curves through the terrain. In the foreground, there is a dense forest of tall, thin trees, possibly pines or birches, with a mossy ground. The background shows rolling green hills and a small red building in the distance.

Kaikki alkaa aivan tavallisesti. Kaksitoistavuotias helsinkiläinen Lenni on matkalla mummonsa luo Juankoskelle. Hän lähtisi mieluiten yksin, mutta mukaan määrätään pikkusisko, oikukas ja rasittava Linda.

Kaikki ei kuitenkaan suju suunnitelmien mukaan. Matka, joka on vähällä päättyä katastrofiin, muuttaa perusteellisesti sisarusten käsityksen toisistaan.

9 789528 902973